கொள்கை) என்னும் ஸ்ரீ கீதையால் ஞானி பகவானுக்கு ஆத்மாவாதல் தெளியலாம். தீயவுயிரையுஞ் சுற்றமென்றது வெறுக்கின்ற அவர்பாலும் உறைதலாலும்அவரையும் சன்ம சன்மாந்தரக் காத்துச் சேறலாலும், அவர்க்கும் அருள் இருக்குந் தாயும் தந்தையுந் தானுதலாலும், அவரையும் மகவென்று கருதித் திருத்தமுயறல் காட்டியவாறு. "தாய் தந்தை எவ்வுயிர்க்குந் தான்" (பெரிய திருவந்தாதி, உக) என இவ்வாழ்வாரே அருளிச்செய்தலா னிதனுண்மை யுணர்க. "பிதா மாதாச ஸர்வஸ்ய" (விதா ஊதா ஸவ-ஹஸ) என்பது மஹாபாரதம். சுத்தஸத்வநிஷ்டரான பரமைகாந்திகளைத் தொகுத்து நித்திலத்தன்ன வெண்மணற் பரப்பிற் றொன் மிகு பெருமரம் என இயைக்க. தொகுத்துப் பரப்பில் மிகு மரம் என்க.

4. நித்திலத்தன்ன வெண்மணற் பரப்பில் என்றது முத்துக்களை யொத்த வெண்மையான ஒளியையுடைய பரந்த மணற்பிரதேசத்தில் எ-று.

வெண்மையும், ஒண்மையும், குளிர்த்தியும், உயர்த்தியும், தூய்மையும், அருமையும் முதலிய சிறப்பால் நித்திலத்தன்ன என்றார். வெண்மணற் பரப்பு என்றது ச்வேதத்வீபம் எ-று. இது, திருப்பாற்கடலின் வடகரையிலுள்ள மஹாபரிசுத்தஸ்தலவிசேஷம். திருப்பாற்கடல் கொழித்த நித்திலத்திற்கும் இப்பரப்பில் வெண்மணற்கும் வேற்றுமை காணரியதாய் ஒரே சுவேதமயமா யுண்மையால் இவ்வாறு கூறப்பட்டது. இதனைப் பாரதம் சாந்திபருவம் (343) 'பாற்கட லின் வடபாகத்திற் பேரொளி நிறைந்த ச்வேதத்வீபம் இருப்பது; அங்குள்ள மக்கள் சந்திரனையொத்த காந்தியினர்; நாராயண பராயணர்; அவ்வன்பர் புருஷோத்தமனை எகாந்தி

பாவனையாலடைந்தவர்; பொறிகளால் வேறொன்றும் நுகராதவரும், உண்ணுதவரும், அசைவற்றவரும், சுறுமணங்கமழ்பவரும், எகாந்திகளு மாவர்" என் வருவனவற்று லறிக. இந்த த்வீபத்திற்கு நாரதமஹருஷியானவர் தெய்வகிருபை பாற் சென்று சங்குள்ள அநிருத்தமூர்த்தியைப் பலபடியாகஸ்துதித்ததும் பரமைகாந்திகளைத் தரிசித்து ஆச்சரியமடைந்ததும் பிறவும் அப்பருவத்தே கண்டு கொள்க. இதனை வைகுண்டமாகவும் உபசரித்து வழங்குவர். ச்வேதத்வீபம் = வைகுண்டம் என்று ஸ்ரீபாகவதத்தில் ஸ்ரீதரஸ்வாமிகள் வ்யாக்யானமிட்டார்.

இனி ஸஹஸ்ரநாம த்யானசுலோகத்தில் "க்ஷீரோதன்வத்ப்ரதேசே" என்பதில் திருப்பாற்கடல் வடகரையில் மணி விளக்கெடுக்கும் மணற்பரப்பில் நித்திலமாலையணிந்த அணையில் இம்மூர்த்தி எழுந்தருளி இருப்பது கூறுதலான், அதற்கையைய நித்திலப் பரப்பில் எனவும் அன்ன வெண்மணற் பரப்பில் எனவும் கூறினு மமையும். அன்ன வெண்மணல்—அத்தகைய வெண்மணல்.

5. வேரும் வித்தும் இன்றி = தான் நிலைபெறுதற்குக் காரணமான மூலமும், தானுண்டாதற்குக் காரணமான பீஜமும் தானேயன்றி வேறில்லாமல் எ-று.

விண்களினையே வேராகவும், அவ்யக்தத்தை வித்தாகவும், பிறவிகளைக் கிளைகளாகவுங் கொண்ட ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்தின் (ஸ்ரீகீதை; விஷ்ணு புராணம் எ-ஆம் அத்யாயம்) இது வேறுய பரப்ருஹ்மவ்ருக்ஷம் என்பது தோன்ற வேரும் வித்தும் இன்றி என்றார். எல்லாப் பொருட்குந் தானே வேரும் வித்துமாகு மென்றவாறு. இத்தன்மையை,

"வேர்முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனிநின்ற
கார்முகில் போல்வண்ணன்" (திருவாய்மொழி, 2,8,10)

என்று பணித்தலா னறிக. ஸ்ரீ கீதையிலும் "பீஜம்மாம் ஸர்வ பூதாநாம்" (ஸீஜம்மாம்ஸவ-ூலாகுதாநாம்)(எல்லாப் பிராணிகட்கும் வித்தாகிய என்னை) என்பதனால் எல்லாப் பிராணிகட்குந்தானே வித்தாயிருத்தலைப் பகவான் வெளியிட்டருளினன். 'எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய்' 'தானேருருவே தனிவித்தாய்' (திருவாய்மொழி, 1–5–2,4) என்று பணித்தல் காண்க. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்திற்கு அவ்யக்தத்தை வித்தென்று கொண்டு, வித்துண்டாதற்கு ஆகாயம் காலம் முதலிய காரணமாதல்போல, அஃதுண்டாதற்கு ஸ்ரீ ஹரிபகவான் காரணன் என்பர் (ஏழாம் அத்யாயம் பார்க்க). இதனால் அவ்யக்தத்தின் பரிணமத்திற்கு இறைவன் காரணனுதல் அறியலாம்.

5–6 தானே தன்னிலையறியா–ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனானதானேயும் தன் ஸ்வபாவமகிமை அறியலாகாத எ–று.

தன்நிலை – தன் தெய்வநிலை: "தன் தெய்வநிலை" என்பது திருவாய்மொழி(3, 10, 6); அஃது அநந்த கல்யாண குணமுடைமை. அஃது அவனால் இவ்வளவென்றறியப்படுமாயின் அநந்தம் என்று முழங்கிய சாஸ்த்ரங்கள் வீணாகுமென்க. ஒருவன் தன்கண் அச்சமும் தன் வலியில் ஐயமும் உள்ளபோதன்றே தன்னை அளந்தறியப்புகுவான்? அவ்விரண்டுமில்லாமையால் தன்னிலையை அளந்தறிதலே யில்லாமை அறிக. அசித்தினும், பெத்தர் முக்தர் நித்யர் எனப்பட்ட ஆத்மாக்களினும் வேறுப்பிரிப்புண்டு அவற்றிற்கு ஈசனனானே அறியலாகாத என்றவாறும். அறியா மரம் என இயையும். "தனக்குந்தன் றன்மை யறிவரியானைத் தடங்

கடற் பள்ளியம்மானே" எனத் திருவாய்மொழியில் (8,4,6) வருதலான் இதனுண்மை யுணர்க. ஆண்டு, ஈட்டில் நம்பிள்ளையாசிரியர், இத்திருப்பாட்டின் கருத்தொடு பொருந்தவே "ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனை தன்னுயுந் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாத ச்வேத த்வீபவாசிகள் ஆச்சர்யிக்கைக்கு .....திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே" என வ்யாக்யானமிட்டது காண்க.

இனி யஜுர்வேத காடகத்தில் 'த்வமேவத்வாம் வேத்த யோஸி ஸோஸி' (தூஜெவதாம்வெத்தயொஸிஸொஸி) (நீ யாராயுள்ளனை அவனுயுள்ளனை யென்று நின்னை நீயே யறிகிற்பை) எனவும், ஸ்ரீகீதையில் (10–15) "நீ நின்னை ஸ்வயமாகவே நின்னறிவால் அறிகின்றனை" எனவும், பரிபாடலில் (3) "நின்னைப் புரைநின்பினீயல துணர்தியோ"–நின்னை உயர்வுகூறக் கருதின் அது நீயே யுணரினல்லது பிறரானுணரப்படுதியோ (பரிமேலழகருரை)—எனவும் வருதலான் ஈண்டுத் தானே தன்னிலையறியா என்பது தன்னியல்பு தானே யறிந்து எனக்கருதினுமினு மிழுக்காது. இதற்கு அறியா மிகு மரம் என இயைக்க. இவ்வாறு பிறர் அறியாமைக்குக் காரணமிவை யென, தொன்மிகுபெருமரம் என்ற இப் பரப்ருஹ்ம வ்ருக்ஷத்தை விசேடிக்குமாற்றால் விளக்குகின்றார்.

6. தொன்மிகு பெருமரம் என்பது அநாதியே மிகுத்த பெரிய பரப்ருஹ்மமாகிய வ்ருக்ஷம் எ–று.

காலத்தாலும் தேசத்தாலும் வஸ்துவாலும் பரிச்சேதிக்கப்படுவதொன்றன்றே ஒருவர் அறிவிற்கு விஷயமாவது? இஃது அம்மூன்று பரிச்சேதமும் கடந்துள்ளதென்று இவ்விசேடணங்களாற் கொள்ளவைத்தவாறுமாம். தொன்மரம் என்றதனால் காலவளவையைக் கடந்ததென்றும், மிகுமரம்

என்றதனால் தேசவளவையைக் கடந்ததென்றும், பெருமரம் என்றதனால் வஸ்து அளவையைக் கடந்ததென்றும் தெளிவித்தது கண்டுகொள்க. "ப்ருஹத் ரூப:" என்னுந் திருநாமம்பற்றிப் பெருமை வஸ்துபரிச்சேதங் கடந்ததற்கு ஆயிற்று. "இனைத்தென வெண்வரம்பறியா யாக்கையை" என்பது பரிபாடல். இதற்குப் பரிமேலழகர் "இனைத்தென எண்ணும் எண்ணிற்கு எல்லை யறியப்படாத வடிவினையுடையை" என்றுரைத்தலா னறிக. இக்காலத்ததென்றும், இவ்விடத்ததென்றும், இப்படித்தென்றும் அறியலாகாதென்று குறித்ததெனக்கொள்க.

மரம் என்பது உவமையாற் போந்த பெயர்; தன்னடி நீழலிற் புக்கார் பயன்றுய்த்து வாழநிற்கும் மாம்போலுதலான் இறைவனை மரமாக்கினர். "அருஞ்சுரத்து மரம் போல அடைக்கார்க்களித்தல் அவற்கியல்பு" என்பர் நச்சினர்க்கினியர் (சிவகசிந்தாமணி, 3). "வாஸுதேவதரு" என்ப. வ்ருக்ஷ: என்பது, இறைவன் ஆயிரநாமத்தலொன்றுதல் காண்க. ஸ்ரீ பராசரபட்டர் "உயிர்கட்கு ஜீவனமாகி அவ்வுயிர்கள் தனக்கிழைக்கும் அபராதங்களைப் பொறுத்து நிற்றலான் மரம்" என்று பெயராயிற்றென்றார். மூன்றுலகிற்கும் நிழல்செய்தலான் இறைவன் "பூர்ப்புவஸ்வஸ்தரு:" (ஸ்ரீ விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம்) என்று பெயர்சிறப்பன்என்பதும் அவ்வாயிர நாமத்தே கண்டது. ப்ரமாணங்களிற் றலைசிறந்த வேதம் "வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ திவிதிஷ்டத்யேக:" (வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ - திவி திஷ்டத்யேக: - தைத்திரீய உப.) என்றமுழங்கிற்று. ஒருவன் மரம்போல அசையாது திவ்யலோகத்திலுள்ளானென்பது இதன்பொருள். வால்மீகி பகவானும் தாரை கூற்றில் "நிவாஸ வ்ருக்ஷஸ் ஸாதூநாம்" (நிவாஸவ்ருக்ஷஸ்ஸாதூநாம்) (ஸாதுக்களுக்குப் புகலிடமான மரம்) என்று பெருமானைக் கூறினன். "ப்ருஹ்மதரு"

என்று ப்ரஹ்லாதாழ்வான்கூற்றில் வைத்துப் பராசர பகவான் வெளியிட்டு அதனினின்று முக்தியென்னும் பழம் விழுவதென்னுங் கருத்தால் "முக்தி பல ப்ரதா:" என விளக்கி யருளியதையும் ஈண்டைக்கு நோக்குக. இவ்வாழ்வார் திருப்பாட்டிற்கு இப்பராசரர் கருத்தே உடன்பாடாகும். இதற்குரிய வடமொழிப்பகுதி வருமாறு:—

தஸ்மிந்ப்ரஹ்மதருஸ்கந்தே ஸர்வே
யஜ்ஞாஸ்காமதுகா ஜகு:॥
ஸாகாரூபாண்யநந்தாநி
நிஷ்பத்ரபலவந்தி ச॥

(ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் அம்-1. அத்-17. ஸ்லோ-91.)

இம்முன்னோர் மொழிபொருளைப் போற்றியே இவ்வாழ்வார் "மரம்" என்றுரைக்க. "என்னை ஆக்கிக் கொண்டனைக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்" என்பதும் மரங்களினியல்ந்ததாகக் கூறியதாகும்.

அன்றியும் ஈண்டு ச்வேதத்வீபத்து அநிருத்த மூர்த்தியை 'மரம்' என்றது, அம்மூர்த்தி பச்சைநெடுந் தழைத்த திருவடிவுடையனதல்பற்றி யென்று கொள்ளத்தகும். பரிபாடலின்கண் அநிருத்தமூர்த்தியைப் "பைங்கண் மாஅல்" என்றதனையும் அதற்குப் பரிமேலழகர் "பசிய உடம்பினையுடைய அநிருத்தனே"* என உரை கூறியதனையும் நோக்கித் தெளிக. பிற்காலத்தவரும் இக்கருத்தே தழுவி "அத்தியின்

* ஈண்டே "பொன்கட்பச்சை" என்புழிச் "சிவந்த உடம்பினையுடைய காமனே" என வுரைத்துப் "பச்சையென்பது ப்ரத்யும்நனென்னும் வடமொழித் திரிபு" என விளக்கியதனையும் கோக்கிக்கொள்க.

மத்தியிலே.....நித்திரைகொள்ளுந் தமாலத்தருவன்" (அழகர் கலம்பகக் காப்பு) எனப் பாடியதனையுங் காண்க. மஹாபாரதம் சாந்திபர்வத்தில் நாரதமஹருஷி ச்வேத த்வீபஞ் சென்று இம் மூர்த்தியை ஸ்துதித்த ஸ்தோத்ரத்தில் "வாஸ்பதயே நம: (வனங்கட்குப் பதியாகிய பெருமா த்திற்கு நமஸ்காரம்) என வருதலும் ஈண்டு நினைக்கத்தகும்.

"மனிசரு மற்று முற்றுமாய்" என்னுந் திருவாய் மொழி மீட்டில் 'தடங்கடற் சேர்ந்த பிரானே' என்புழி நம் பிள்ளை ஆசிரியர்-"திருப்பாற் கடலிலே அநிருத்த ரூபியாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற இடம் அவதார † கந்த மிறே (அவதாரங்களுக்கு மூலத்திற்குரிய இடங்கு); வெள்ளத்தர வில் றுயிலமர்ந்த வித்திறே" என்று அருளிச்செய்ததனையும் ஈண்டைக் கேற்ப நோக்கிக்கொள்க. ப்ரச்நோபநிஷத்தில் "ஒரு விருக்ஷத்திற் பல பறவைகளுந் தங்கியிருத்தல்போல உலகெல்லாம் பரமாத்மாவினிடத்துத் தங்கியிருப்பன" என்பதனால் இஃது உவமையாற் போந்த பெயரென்பது அறியப்படும். விஷ்ணுபுராணத்தும், மஹாவிஷ்ணு விருக்ஷம் என்றும், ஸ்ரீதேவி அதன்கட் படர்ந்த கொடி என்றும் பராசரபகவான் அருளிச் செய்தான் (1, 8). மரம் தன் பழத்தைத் தானுண்ணுது தன்னையடைந்த உயிர் உண்ணநிற் றல்போல இறைவனுண்மை உணர்ந்துகொள்க. 'பெரு மரம்' என்புழிப் பெருமை தான் பெரியதாயிருப்பதனாலும், தன்னையடைந்ததைப் பெரிதாக்குதலாலும் உள்ளது என்பர். இதனை விஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ருஹ்மசப்தத்திற்கு ஸ்ரீ பரா சரபகவான் "பெரிதாதலானும் பெரிதாக்குதலானும் ப்ருஹ் மம் என்று அறியப்படுவது" என்று கூறியதனாலும் உணர

† கந்தம்-கிழங்கு. அவதார கந்தம்-அவதாரமூலம். கந்தம் மூலம் கிழங்கு மூன்று மொருபொருளன.

லாம். வெண்மணற் பரப்பில் வேரும் வித்துமின்றி ஆரணு வாகிப் பிண்டம் பூத்த தன்னிலையறியாத் தொன்மிகு பெரு மரம் என்க.

7. மூவழி முப்பழம் முறைமுறை தருதலின்: மூவழி-ஐச் வர்யகதி, ஆத்மகதி, பரமாத்மகதி என்ற மூன்று நெறியில்: அசித்து சித்து பரதெய்வம்எனத் தத்துவம் மூன்றேயுண்மை யால் அவற்றை யடையும் நெறிகளும் மூன்றேயாயின. ஐச் வர்யம்-இனிய தேஹேந்த்ரியவிஷயமும் அஃது அநுபவித்தற்கினிய தாரக போஷக போக்யங்களும் ஆக அசித்துப் பரிணமிப் பதேயாகும்: இவை இந்திரச் செல்வம் முதலியன என்க. ஆத்மகதி என்பது கைவல்யமார்க்கம்; கேவலம் ஆத்மாவை அநுபவித்தற்குரிய வழி எ-று. பரமாத்மகதி-நிரதிசயாநந்த மான மோக்ஷ மார்க்கம். இந்நெறிகளிற் செல்லும் அதிகாரி யும் மூவகையினர் என்பர். ஆர்த்தனும் அர்த்தார்த்தியும் என இருவகைப்படும் ஐச்வர்யார்த்தியும், கைவல்யார்த்தியும், மோக்ஷார்த்தியுமென மூவகைப்படுதல் ஸ்ரீகீதை ஏழாம் அத்யாயத்திற் கண்டது. இம்மூன்றதிகாரிகட்கும் ஈச்வர னைப் பக்திபூர்வகமாக அடைதல் வேண்டப்பட்டதாகும். எங்ஙனம் ஒரு மரத்திலுண்டாகும் பல்வகைக் கனிகளை அடைய விரும்பின பலரும் அம்மரத்தை ஆச்ரயிப்பது இன்றியமையாததோ, அங்ஙனமே இம்மூன்றதிகாரிகளும் தாம்தாம் அடைய விரும்பிய பலன்களை எய்தற்குப் பல ப்ரதாதாவாகிய ஈச்வரனை அடைதல் இன்றியமையாததாகு மென்றுணர்க. அவர் கருதிய பலன்கள் வேறெனும், இம் மூவரும் ஆச்ரயிக்கவேண்டிய இடம் ஒன்றேயாதல் கண்கு தணிக. இதனாலன்றே, ஆளவந்தாரென்னும் பெரியார் "பக்தி யோகமே இம்மூன்று பலன்களுக்கும் காரணம்" என்று தோத்ரரத்நச்லோகத்தில்(உஎ) விசதமாக அருளிச்செய்தார். இதனை, "பக்தியோகஸ்ததர்த்தினாம்" (ஸ்ரீயொமஹாஉயி-6

வெகு) என்பது முதலாக வருமிடங்களிற் கண்டுகொள்க. ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் 'தேஷாம் ஜ்ஞாநீ' என்கின்ற ச்லோக விளக்கத்தில் "ஞானிக்கு என்னொரு வனிடத்திற் பக்தி, மற்றை இருவர்க்குமோவெனின் தங்களிஷ்ட பலத்திலும், அவற்றிற்கு ஸாதனமாகையாலே என்னிடத்திலும் பக்தி" என்று பக்தியையே இம்மூன்றற்கும் ஏதுவாக்கி அது வித்யாஸ பலன்றருவது இவ்விதமென்றுங் கூறியருளினர்.

மஹா பாரதத்திலும் "சதுர்விதா மமஜநா பக்தா:" (சதுர்விதா பஜந்தே மாம்) என்று, ஸ்ரீகீதையிற் சொல்லியபடியே, ஐச்வர்யார்த்தியை ஆர்த்தன், அர்த்தார்த்தி என இருவகைப்படுத்து மற்றை யிருவரொடுங் கூட்டி, நால்வரும் என் பக்தர்கள் எனக்கூறியுள்ளதும் காண்க. இவற்றுற் கர்மத்தையே முக்யமாகக்கொண்டு அதனடியாகப் பிறந்தஞானந் துணையாக ஐச்வர்யங்களை விரும்பி ஈச்வரனை உபாஸிக்கும் பக்திமார்க்கம் ஐச்வர்ய கதி என்றும், ஞானத்தையே முக்யமாகக் கொண்டு கர்மந்துணையாக ஆத்மாவை அடைய விரும்பி ஈச்வரனை உபாஸிக்கும் பக்திமார்க்கம் கைவல்யகதி என்றும், கர்மஞானங்கள் துணையாக ஈச்வரனையே யடையவிரும்பி அவனையே உபாஸிக்கும் ஏகபக்திமார்க்கம் பரமாத்மகதி அல்லது மோக்ஷகதி என்றும் நன்கு துணிந்துகொள்க. "கோற்ற கோன்பிலேன்" என்னுந் திருவாய்மொழி பீட்டில் நம் பிள்ளை யாசிரியர் "ஞான கர்மங்களிரண்டுங் கூடினுற் பக்தி கூடியல்லது நில்லாது" என்று உரைத்ததனையும் தெளிய நோக்கிக் கொள்க. இதனாலன்றே ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில்,

"மற்றுமோர் தெய்வம் வழிபடா வேகாந்தம்
சொற்றவதி காரிகட்குச் சூழ்பொதுவாம்"(மொழிபெயர்ப்பு)

என்று திருவுளம்பற்றினர்.

முப்பழம்–ஐச்வர்ய சுகம், கைவல்ய சுகம், மோக்ஷ சுகம் என்ற மூன்று களிகளை எ-று. இம்மூவகையை "ப்ருத்மணைஹி ப்ரதிஷ்டாஹம்" (ब्रह्मणोहिष्ठा प्रतिष्ठाहम्) என்னுங் கீதையின் பாஷ்யத்திற் காண்க.

"இறவாதுவி காரம்மிலை யாகும்பிர மத்திற்
கெவ்வேதுலின் யான்றங்கிட னவ்வேதுவி னழியா
அறனுல்லினை தற்கும்மொரு முடிபேதுனி புடையா
ரடையின்ப மதற்குக்கிலை யிடனுகுவ லம்மா"

என்பது கீதைப்பாடல். முறைமுறை–அவரவர் அர்த்தித்த ரமங்களில் எ-று. அதிகாரியும் பலராய் அவர் விருப்பமும் பலவாதலின் முறைமுறை என்று அடுக்கினர்.

"மறைமுறையால் வானுடர் கூடி--முறைமுறையின்
தாதிலகு பூத்தெளித்தா லொவ்வாதே"

(பெரியதிருவந்தாதி-61)

என்பது போலக்கொள்க. முறை என்று நாற்குப் பெயராதலான் முறை முறை என்பது நான்முறை யென்றல், அவனிட்டவழக்கு சாஸ்த்ரம் என்பதாகாது சாஸ்த்ரமிட்ட வழக்கிலே அவன் தருவதாய் இறைவனுக்குத் தலைமை கூறுது சாஸ்த்ரத்திற்கே அவனினுமிகுத்துத் தலைமை கூறுவதாக முடியும். அன்றியும் சாஸ்த்ரம், பரதெய்வத்திற்கும் அதன் செயற்கும் ஏரபகவேதுவல்லது சாதகவேது ஆகாமையு முணர்க*. சாஸ்த்ரத்திற்கும் பரதெய்வம் எட்டா

* 'வாய்மொழியோடை மலர்ந்த தாமரைப்பூ' என வரும் பரிபாடலிற் பரிமேலழகர் "தாமரைப்பூ படைப்பிற்கு முதலாகவந்த மலரும் என்பதற்கு வேதம் ஏரபகவேதுவாதலின்' என வுரைத்தது காண்க.

தது என்று கூறுதலானும் பரம்பொருளின் தன்மை யுணரப் படும்.

தருதலின் = தருதலான் எ-று. தருத்தக்கண் எனினும் அமையும். தருதலான் ஒன்றுண்டு ஒண்சுவை தருவது என இயையும். ஈதலின், கொடுத்தலின் என்று உயர்த்தியும் தாழ்ச்சியும் தோன்றக்கூறுது "தருதலின்" என ஒத்தோன் கூற்றுக் கூறியது, இறைவன் தன்னடைந்தார்க்குத் தன் னையே ஒக்க அருள் செய்தல் குறித்த தென்றுணர்க. "விடும்பெறுத்திக் தன்மூவுலகுக்குந்தரு மொருநாயகமே"† என வரும் ஆழ்வார் திவ்யஸூக்திகளால் இதனுண்மை யுணர்க. ஒருநாயகம் ஈச்வரனுடையதாதல் தெள்ளிது. தன்னெக்க அருளலால் அஃது இவனுக்காயிற்றென்று உணர்க. தன் மூவுலகு என்றதனால் ஐச்வர்யம் ஈச்வரன தாதல் தெளியலாம். ஐச்வர்யம் என்ற சொல்லே இவ்வுண் மையை விளக்கும்.

8. ஒன்றுண்டு ஒண்சுவை தருவது – ஒண்மையொடு கூடிய இனிமையைத் தருவது ஒன்று உள்ளது எ-று.

ஒண்மை - "ஒளிக்கொண்ட சோதியுமா யுடன்கூடுவ தென்று கொலோ" என்ற திருவாய்மொழியிற் கூறியரு ளியபடி, ஜ்யோதிர்மயமான முக்தஸ்வரூபத் தன்மை. ஒண்மை தருவது கூறியதனால் இவ்விருகூறும் ஜ்யோதிர்விரு கூறும் என்பது உய்த்துணரலாகும். சுவை - பரமஸாம்ய மான நிரதிசயாநந்த ஸுகம். ஈண்டே தருவதுகூறியதனால் இச்சுவை பரமஸாம்யமாதல் நன்கு தணியப்படும். "தம்மையே யொக்க வருள்செய்வர்" எனவும் "நிரஞ் சன: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி" (நிரஞ்ஜந: பரமாம் ஸாம்யமுபைதி-உப.) எனவும் "போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச"

† திருவாய்மொழி ८- ८०-८८.

(லோகா ஹ்யாஜ்ஞாம் அநுவர்தந்தே.) எனவும் "பரஞ் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய" (பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய) எனவும் வருமிடங்கள் நோக்கிக் கண்டுகொள்க. இதனால் இது மோக்ஷமாகிய பேரின்பமென்று குறித்தார்.

8. மற்றது – இதனின் வேறுகியது.

9-11. கல்லின் எழுந்து கடலினழுந்தி அறுகாற்குறவன் நீரற விளக்கும் செறிபோழிற் குப்பை தரு கட்பு—இதன்கண், அறுகாற்குறவன் — அறுகாற்கு உறவன் என்றவாறு. அறுகால் - ஆறு வாய்க்கால்: ஆறு வழி எனினுமமையும். இவை ஆறிந்திரியங்களென்றவாறு. ஆறிந்திரியங்கள்-மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி மனம் என இவை; "இந்திரியாணி' ஷட்" (பொறிகள் ஆறு) என்பது வடநூல்வழக்கு. கீதா சாரியனும் "மநஷ் ஷஷ்டாநீந்த்ரியாணி" (உநஷ்ஷாநீ ந்ரியாணி (எடு-எ) என அருளிச்செய்தான். ஆறிந்திரியங் கட்கும் உறவு பூண்டவன் பெத்தாத்மா எனவறிக. இவன் உடம்பைவிட்டுப் புறப்படும்பொழுதும் இவ் வாறிந்திரியங் களையும் விடாது உடன் கொண்டு சேறலான் இவற்றிற்குச் சிறப்பாக உறவுபூண்டவன் என்று பெயர்பெற்றான். இவ் வண்மையை,

"பொறியீச் சுரனு முயிரெவ் வுடலிற்
புகுவா னெனினின் றுபுறப் படுவான்
எறிகால் தொடுமவ் விடனின் றுமணத்
தினையீர்ப் பதுபோ லிவனீர்த் தெழுமே"(கீதை--எடு--அ)

என வருங் கீதைப்பாடலா லறியலாகும். ஜனன மரணங் களிற் சீவன் இந்திரியங்களுடன் வருவது போவதா யிருக்கு மென்பது ப்ருஹ்மஸூத்ரபாஷ்யத்து, இரண்டாம் அத்யாயம் சான்காம்பாதத்திலும், மூன்றும் அத்யாயம் முதற்பாதத்திலும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இந்திரியங்களை வேதம் "தசமே புருஷேப்ராண: ஆத்மை காதச" (ஹஸஹைவைஷைராணாகூஹைதைகாதஸ) "சினிடத்தில் இந்திரியங்கள் பத்து, மனம் பதினொன் றாகும்" என்றதினால் இந்திரியங்களை ப்ராணபதத்தாற் கூறுதல்நோக்கி அதன் மொழிபெயர்ப்பாகிய "கால்" என் பதனாற் பாடியருளினாலென்னும் ஸமஞ்ஜஸமே யாகும். பதினொந்திரியங் கூறியிருப்ப ஆறிந்திரியங்கட்கே உற வுள்ளவன் என்றது, கருமேந்திரியமைந்தும் சரீரத்துடன் உண்டாய் அதனோடு இறுதியில் நசித்துவிடுமென்று வ்யாஸ பகவான் ப்ருஹ்மஸூத்ரத்தில் அருளிச்செய்தது பற்றி யென்று துணியப்படும். இதனை "ஹஸ்தாதயஸ்து ஸ்திதே தோ நைவம்" (ஹஸ்தாடியஸ்துஸ்திதெZதொநெவம்- வ்ர. ஸூ. உ, ச, நி) என்பதற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் உரைத் தருளியவாற்றா னுணர்க. இதனால் இவ்வைந்தையுங் கொள் ளாது ஆறிந்திரியங்கட்கே உறவுள்ளவன் என்றார் என்க.

கல்லின் எழுந்து கடலின் அழுந்தி நீர உன்பது, மலையிடை நின்றும், கடலிடை மூழ்கியும் பசையற உணக் குதலான் எ-று.

இவற்றால் இந்திரியங்கட்கு உறவு பூண்டபெத்தாத்மா ஐச்வர்யகாமனும் அடைதற்கு உபாயமாகத் தீர்த்தம் படிந்தும், மலையிடைத் தனிநின்றும், நெருப்பிடை நின்று பசையறவுணக்கியும் தவஞ்செய்தல் முதலிய கர்மங்களைக் குறித்தாராவர். இதனை

"பொருப்பிடையே நின்றும் புனற்குளித்து மைத்து
நெருப்பிடையே நிற்கவுநீர் வேண்டா"

(மூன்றாந்திருவந்தாதி-எசு)

என வரும் பாசுரங்கொண்டுணர்க. எழுதல் - இராது நிற்றலாதலானும், கல் - பொருப்பாதலானும் "பொருப் பிடையே நின்றும்" என்பதனையே 'கல்லின் எழுந்து' என்ப தனாற் கூறினர். "கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்த வானுடும்" (பெரிய திருவந்தாதி.68) என்புழிக் கல் என்பது பொருப்பா தல் காண்க. 'வடபெருங்கல்' எனப் புறப்பாட்டினும் இமய மலையைக் கூறுதல்காணலாம். புனற்குளித்து மென்பதனையே 'கடலினழுந்தி' என்று கூறிக்காட்டினர். நீர்த்தங்களிற் றலை நிறந்தாதலின் கடலைக்கூறினர். "நீண்டதோள் மால்கிடந்த நீர்கடனீ ராடுவான், பூண்டநா ளெல்லாம் புகும்" (மூன்றாந் திரு.69) என்பதுசுரத்தால் இதன்உயர்த்திருன்குணலாகும். அழுந்தல்-மூழ்குதல். நீரற என்பது பசையற உணக்குதலா தலான் நெருப்பிடைநிற்றல் கூறினர். பரமைகாந்திகள் வேண் டாவென்று தள்ளியவற்றை இப்பெத்தாத்மா ஐச்வர்யகா மனுப்செய்தொழுகுமாறு கூறப்பட்டது. 'நீரற' என்பது பசையறவுணக்குதலைக் குறிப்பதாதல் "முழுஉவள்ளர முணக்குமள்ள" (புறம்.219) என்று கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்தானை நல்லிசைப் புலவர்பாடியதனுள் நன்கறிய லாகும். ஐச்வர்யகாமன் பல்வகைக் கர்மங்களையே தலையாகக் கொண்டு காயம்வாட்டுதலை

"படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத் தைம்புலன் வென்று
செடிமன்னு காயஞ்செற்றார்களு மாங்கவனை யில்வார்
குடிமன்னு மின்சுவர்க்க மெய்தியு மீள்வர்கள்"

எனவருந் திருவாய்மொழியா னுணர்க. (4, 1, 9)

விளைக்கும் செறிபொழிற்குப்பை தருகட்பு-(அறுகாற்கு உறவன்) இவ்வாறு எழுந்து அழுந்தி நீர் அறுதலான் அவற் றின் பயனை விளைக்கின்ற செறிந்த கற்பகச்சோலை உதிர்த்த குப்பைகள் தரும் வஞ்சம் எ-று. பொழில் என்றது, கற்பக முதலிய ஐந்தருக்களுள்ள சோலையாதலான். இதனைக் கற் பகச்சோலை என்பது தலைமையான வண்மைபற்றி. ஈண்டுக் கூறிய இந்திரச் செல்வம்,

"இன்மிளிர்க் கற்பக நறுந்தே னிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை" என்பதும், அதுவும் அவ்வைவந்தருச்சோலை யுதிர்த்ததென் பதும், நல்லறிவாளர் கண்டுகைவிட்ட மயல் (தூரல்) என் பதும் தோன்றச் செறிபொழிற் குப்பை என்றார். "குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை" என்பது இவர் திருவாக்கு. இது, நல்கிய இறைவனே ஆங்கு மறப்பித்தலானும் புண்ணிய கர்மம் நசித்து மண்ணிடைத் தோன்றியவிடத்தும் அச் செல் வத்திற்கே வாசனையால் முயலச்செய்தலானும் "குப்பை தரு கட்பு" என்றார். கட்பு-களவு, வஞ்சம் எ-று. "செல்வம் வந் தற்ற காலைத் தெய்வமுஞ் சிறிது பேணார்" என்ப. (பாரதம்)

"வியன்மூவுலகு பெறினும்போய்த் தானேதானே யானனும்" (திருவாய்மொழி. 8-10-2) என்ற ஐச்வர்ய கை வல்யங்களைக் கூறியவிடத்து ஐச்வர்யார்த்தி மூவுலகும் அருமையிற் பெறுதல் கூறியதனும் சண்டித் தலைமைபற்றி இந்திரச் செல்வமே கருதினரெனக்கொள்க.

இனி, இதற்கே வேறோருரை கூறுதும். அறுகாற்கு உறவன் என்புழி அறுமீனுக்குக் கால்வடிவாகவுள்ள உரோ கிணிக்கு உறவுபூண்ட சந்திரன் எ-று. உரோகிணி ஆருய்ச் சகடம் எனப்பெறுதலும் சந்திரனுக்கு அதிகப்பிரியை யாதலும் நூல்களிற் காணலாகும். இஃது அறுமீன் என வும் பெயர் பெறுமென்பது "அறுமீனிணைவனள்" என வரும் அகநானூற்றின் குறிப்பில் "அறுமீன் - உரோ கிணி" எனக் கூறியதனைறிக. கால்-உருளே. "சகடக்கால்" (காலடி) எனவும்"கால்பார்கோத்து ஞாலத்தியங்கும்"(புறம். 185) எனவும் வருவன காண்க. வருஷ வீடு சந்திரனுக்கு உச்சஸ்தானமாதலின் ஆண்டுள்ள உரோகிணியின்பால் அவன் மிகவும் உறவுள்ளவனுயினன் என்பர். சோஹிணீசன் சோஹிணீ நாயகன் என்பன சந்திரன் பெயர்களாகும்.

இவன் நீறதனென்றது, இவன் உடலமிழ்தத்தைத் தேவர் முகலான் இவன் அமிழ்தம் அற என்றவாறும். இவ் தம் சந்திரன் அமிர்தமயமாய்க் குளிர்ந்த ஜலபரமாணுக் ளாலே சுக்ல பக்ஷத்தில் தேவர்களையும் கிருஷ்ண பக்ஷத் ல் பிதிர்க்களையும் திருப்தி செய்கின்றன் என்று புரான ங்கள் கூறுதலை நோக்குக (விஷ்ணுபுராணம் 2-12). ந்த் தேவர்வளர்ச்சிக்கு ஒருவன் உடல் தேயவேண்டுவ தென்று குறித்தவாறும்.

இனிக் கல்லினெழுந்து கடலின் அழுந்தி என்பதனைக் ல்லினெழுந்திக் கல்லினெழுந்து என மாறிக் கூட்டுக. சிந்தா மணிப் பதிகத்திற் "குணமாலையை வைதுமாறி" என்ப னை 'மாறி வைது' என மாறிக் கூட்டியதுபோல சண்டுங் காள்ளற்பாலது ; இவ்வளர்ச்சியும் நிலவேறுடையதில்லை யன்று இதிகாசங்காட்டியது இஃதென்க. இவ்விந்திரச் செல்வம் துர்வாஸ முனிவர் சாபத்தாற் கடலினெழுந்தி மந்தர மன்னும் கல்லானெழுந்து சந்திரன் நீறன விளக்கும் நறுபொழிற்குப்பை என்றவாறும். சந்திரன் விளக் கும் பொழில் என்க. சந்திரன் தன் அமிழ்தம் அரு கிற்க ம், விளக்கின்ற கற்பகச்சோலை எ-று. ஓஷதீசன் சந்திர தலான் அவன்விளக்கும் பொழில் என்றார். இச் செல் ம் சந்திரன் விளப்பதென்றலும் இழுக்காது; என்னை யனிற் கூறுவேம். வீடு புகுதற்குரியது அர்ச்சிராதிகதி யன்றும் சுவர்க்கம் புகுதற்குரியது தூமாதிகதி என்றும் வதம் கூறும். இவ்விருகதிகளுள் ஐச்வர்யார்த்திகள் புகும் மாதிகதி, முதலிற் சந்திரனிடம் புக்கு அப்பாற் சுவர்க்கம் பாரும் முறைமைத் தாதலின் "சாந்த்ரமஸம்" என்று முங்கப்படும். இச்செல்வம் திங்களாகிய உண்டியால் மைவதனலும் இதனுண்மை யுணர்க. பரிபாடலில், திமதி யுண்டி யமரர்க்கு" எனவும், "அமரருண்டி மதி"

எனவும், "மதியுண் அமைகள்" எனவும் வருவனவற்றுல் தேவர்க்குத் திங்களுணவாதல் காணலாம். இச் செல்வம் குப்பையாதலும் கட்பு ஆதலும் இவ்வுலகுக்கும் ஒக்கும்.

11–12. ஒன்று வித்து அறு கோட்டு–பிறிதொன்று வித்து அற்ற குற்றமுடைத்தென்றவாறு.

இது கைவல்யார்த்தியின் பலனுதல் காட்டுவாராய் வித்தற்ற தோஷமுடைத்தென்று கூறினர். கோள்–குற்றம். தாளையுடையது தாட்டு என வருவதுபோல இதனையுங் கொள்க. வித்து என்பது பெரிய மரத்தையுங் கன்னுட் சூக்குமமாய் அமர்த்திக்கொண்டு, வாய்த்தவிடத்து அம் மரமாய்ப் பரிணமிப்பதற்குக் காரணமாய தொன்று. இதனை "மேல நிறத்து நெடுந்தகை வந்தோர், ஆலமர் வித்தினருங் குறளனன்" எனக் கம்பநாடர் கூறுதலானறியலாம். ஈண்டுத் தன்னிலையறியாத் தொன்மிகுபெருமரம் இக்கனியினுள்ளே சூக்குமமாகவும் இல்லாமையால், எப்பொருட்கும் வித்தாய தனிமுதல் இல்லாமல், கேவலந் தன்னைத்தானே அனுபவிப்பதாகலின், தெய்வமில்லாமையைக் குற்றமாகக் கொண்டு கூறினர். "தானேருருவே தனிவித்தாய்" (1, 5, 4) என்னுந் திருவாய்மொழியிலே இறைவனே வித்தாகக் கூறப்படுதல் காணலாம்.

> "பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிதுறத்து பின்னும்
> இறக்வு மின்புடைத்தா மேலும்—மறப்பெல்லாம்
> ஏதமே யென்றல்லா லெண்ணுவனே மண்ணளந்தான்
> பாதமே யேத்தாப் பகல்" (பெரிதிருவ். 80)

என்பதனுற் கைவல்ய சுகத்தின் சிறப்பெல்லாம் விசதமாக எடுத்தோதி, அதன்கட் பரதெய்வத்தை யேத்தாத மறப்பே பூர்ணமென்றும் அஃது ஏதமே என்றும் தேற்றமாக உரைத்தருளியதுகொண்டு இங்கும் குற்றமுடைத்தென்று தெளிவித்தார். ஏதம், குற்றம், கோள் என்பன ஒரு பொருளன. ஏதம்-தின்பம் எனினுமமையும்.

> "நிற்கின்ற தெல்லா மெடுமாலென் றேராதார்
> கற்கின்ற தெல்லாங் கடை" (இரண்டாந்திரு. 54)

ஆதலான், இவர்க்குக் கைவல்யசுகம் கடையாயிற்று. இந்திரச் செல்வம் பெற்றவன் தன் புண்ணியம் நசித்துப் பின் மண்ணிற் பிறத்தலான் ஒருகால் தெய்வத்தை நினைந்து வீடெய்த அவகாசமுண்டு. இக்கைவல்யசுகத்திற் பட்டானுக்கு மீண்டும் பிறத்தலின்மையால், தெய்வ நினைப்பிற்கே அவகாசமில்லையென்று கொண்டு கடையாக்கினர். "அமரர் கழல்தொழுது காலும் இடைநின்ற வின்பத்த ராவர்" (இரண்டாந் திருவந்தாதி, 44) என்பதனுல் தேவர்க்குக் கடவுள் கழறொழுதலுண்மையும் அவர் இடைநின்ற இன்பத்தாதலும் உணர்ந்துகொள்க. இதற்கு வேறுகூறலு முண்டு.

இனிக் கைவல்யத்தைத் தோடற்ற செல்வித்திற்கு (க. உஉ) விஷ்ணுபுராணத்தில் உவமித்தலான், அதனையே ஈண்டுத் தழீஇயினரெனக் கொண்டு "வித்தறு தோட்டு" எனப்பாடம் ஒதி, ஒன்று அறுதோட்டு வித்து என்றலும் நன்கு பொருந்தும். "நாற்கூற்றே மருந்து" (திருக்குறள். கூடுo) என்புழிப்போலத் தோட்டது என்பது தோட்டு என விகாரமாயிற்றெனினும் இழுக்காது.

12. ஆமா வினைக்கும் நாடன் என்பது, இங்ஙனம் ஆமாறு நாடு வினைப்பவன் எ–று. ஆம் ஆறு என்பது ஆமா என வந்தது செய்யுள் விகாரம். "தேறுமா செய்யா அசுரர்களே" (பெரிய திருவந்தாதி, ஈஉ) என இவ்வாழ்வாரே வழங்குதல் கண்டு கொள்க; "ஆமாறொன்றறியேன்" (திருவாய் 4,9,2) என்பது இவர் வழக்கேயாம். இங்ஙனம் ஆகும் ப்ரகாரத்திலே (ஆம் ஆற்றிலே) வினைக்கும் நாடன் என்க.

ஜகத் சிருஷ்டி செய்பவன் எ-று. விளக்கும் நாடன் என் பதனை நாடுவிளைப்பவன் என்றுகொள்க; 'செய்த வேள்வியர்' (திருவாய் 5,7,5) என்பதனை வேள்வி செய்தவர் என்று கொள்வதுபோல. இவ்வழக்கு வடநூலிலே மிகவும் பயில் வதொன்று; பெருந்தமிழ்நூல்களிலும் ஆங்காங்குக் காண லாம்.

நாடு விளைப்பவன் – உலகு படைப்பவனுகிய பிரமன். நாடு உலகிற்காதல் "நாட்டைப் படையென் றுயன்முத லாத் தந்த" என்னும் நாச்சியார் திருமொழியால் (14, 9) அறிந்துகொள்க. இறைவன் ஆணையாற் பிரமன் நாடு விளைப் பது இம்மூன்று பெரும்பலன்களுள் ஒன்றேனும், உயிர் கட்கு ஆமாறன்றி வேறில்லை யென்பது கருத்தாகும். ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் (11—3—7) "ஆதிமூர்த்தி ஜீவனுக்கு உயர்ந்த வரித்தி உண்டாம்பொருட்டுப் பூதங்களாற் பிராணி களைப் படைத்தான்" என வருதலானும் உணர்க.

"உய்யவுலகு படைத்து" எனப் பெரியாழ்வார் திரு மொழியிலும் (1, 6, 1)

"படைத்திட்ட திவ்வைய முய்ய முனநாள்
பணித்தேத்த வல்லார் துயராயவெல்லாந்
துடைத்திட்டவரைத் தனக்காக்கவென்னத் தெளியா"

எனப் பெரியதிருமொழியிலும் (10, 6, 7) வருதல் கொண்டு இவ்வுண்மை அறிக. உயிர்கட்கு அநுகூலிக்கவே உலகு விளைப்பதல்லது ப்ரதிகூலிக்கவில்லையென்பது கருத்து. இங்ஙனம் மாக்கதிக்கணுமாறு நாடு விளைப்பவனுகவும் "என் னெருவர் தீக்கதிக்கட் செல்லுந்திறன்" எனப் பெரியோரிரங் குதலான் இஃதெளிதிலறியலாம். தீக்கதி புகுவது உயிர்கள் தம் தீவினையால் என்றறிக.

"காவாயு ளுண்டே சமோகார ணவென்று
ஓவா துரைக்கு முரையுண்டே—மூவாத
மாக்கதிக்கட் செல்லும் வகையுண்டே யென்னெருவர்
தீக்கதிக்கட் செல்லுந் திறன்" (முதற்றிருவந்தாதி, 95)

என்னும் பாசுர நோக்கிக்கொள்க. வாய் படைக்கப்பட்டுள் ளது; அதன்கண்ணே நாப் படைக்கப்பட்டுள்ளது; காரண என்றுரைக்கும் உரை நித்யமாகவுள்ளது. இக்காவையும் இத் திவ்ய காமாவையுஞ் சேர்த்தால் "மாக்கதிக்கட் செல்லவகை யுண்டே" என்றோதியவாறும். ஈச்வரன் உடம்பைப் படைப் பது பக்தம் ஒழிதற்கேயன்றி வேறொன்றற்கில்லை யென்பது.

"ஆப்பன்கொழியவும் பல்லுயிர்க்கும்—ஆக்கை
கொடுத்தளித்த கோனே குணப்பாலே யுன்னை
விடத்துணியார் மெய்தெளிந்தார் தாம்"
(நான்முகன் திருவந்தாதி, 93)

என்பதனுலறியலாம். இத்துணையுங் கூறியவாற்றுல் படைப் பவன் உலகு விளைப்பது, உயிர்கள், முற்கூறிய மூன்று கதி களிலும் ஆமாறல்லது நரகிற்போமாறில்லையென்று தணிந்து கொள்க.

13. அவனே தலையிலி என்பது உலகு விளைப்பவனு கிய அப்பெரியோனே தன் தலையிழந்தவனுயினுன் எ-று.

நாடன் என்பதன்பின் அவனேயென அடுத்து வேண் டாத சுட்டுச்சொல் வந்தது, முன்னே எல்லாருடைய தலை களையும் தன் தலைகளையும் படைக்கும் அவனே பின்னே தலையில்லையாயினுன் என்று குறிக்கொள்ளுதற்கென அறி யலாம். சிந்தாமணிப் பதிகத்தில்(4) "தேவிபோகி...சுடுகாட வள் சேர்ந்தவாறும்" என்புழி "தேவியவள்" என வந் தது, முன்னே இன்னமிழ்தாயினவள் பின்னே இங்ஙனஞ் சுடுகாடுபுக்கள் என உணர்த்தற்கு என்பதுபோல இதனை யுங்கொள்க.